

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Eduard Galușceac
Dosarul nr. 2a-501/25
(2-24102419-02-2a-05022025)

DECIZIE

8 octombrie 2025
Chișinău

mun.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Ghedrovici

Grefier

Valeriu Arhip

Diana Corlăteanu și Nicolae

Gabriela Catrinesco

examinând, în ședință de judecată publică, cererile de apel declarate de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și de Marin Tofan,

împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 decembrie 2024, prin care a fost admisă parțial acțiunea,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Marin Tofan către Ministerul Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării dreptului la examinarea în termen rezonabil a cauzei penale, repararea prejudiciului material și moral,

a c o n s t a t a t:

Pretențiile reclamantului:

La 11 septembrie 2024, reclamantul Marin Tofan s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Ministerul Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării dreptului la examinarea în termen rezonabil a cauzei penale, repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a indicat, că la data de 14 iunie 2018, de către procurorul în Procuratura Anticorupție, Ruslan Botnaru, conform art. 42 alin. (5), 327 alin. (2) lit. b1), c), 328 alin. (3) lit. d) CP a fost emisă ordonată de reținere a lui Marin Tofan în calitate de bănuیت pe un termen de 72 ore, în cauza penală cu nr. 2018978206. La data de 14 iunie 2018, a fost întocmit procesul-verbal de reținere a lui Marin Tofan, în cauza penală cu nr. 2018978206. La data de 15 iunie 2018 de către procurorul în Procuratura Anticorupție, Ruslan Botnaru, conform art. 42 alin. (5), 327 alin. (2) lit. b1), c), și art. 42 alin. (5), 328 alin. (3) lit. d) CP a fost emisă ordonanța de punere sub învinuire a lui Marin Tofan, în cauza penală cu nr. 2018978206. La data de 15 iunie 2018 de către procurorul în Procuratura Anticorupție, Ruslan Botnaru, conform art. 42 alin.(5), 327 alin.(2) lit. b1), c), și art. 42 alin(5), 328 alin.(3) lit. d) CP al RM a fost emisă ordonanța de inițiere a arestului preventiv pe un termen de 30 zile, pe numele lui Tofan Marin, în cauza penală cu nr. 2018978206. La data de 15 iunie 2018, de către procurorul în Procuratura Anticorupție,

Ruslan Botnaru, conform art. 42 alin.(5), 327 alin.(2) lit. b1), c), și aii. 42 alin(5), 328 alin.(3) lit. d) CP a fost întocmit demersul privind aplicarea măsurii preventive sub formă de arest pe un termen de 30 zile, pe numele lui Marin Tofan, în cauza penală cu nr. 2018978206. La data de 15 iunie 2018, de către Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, judecător Andrei Niculcea, conform art. 42 alin. (5), 327 alin. (2) lit. b1), c), și art. 328 alin.(3) lit. c) CP a fost admis demersul privind aplicarea măsurii preventive sub formă de arest pe un termen de 30 zile, pe numele lui Tofan Marin, în cauza penală cu nr. 2018978206, fiind emisă încheierea cu nr. 12-ij-14-40493-15062018(14-124/18).

A menționat, că la data de 15 iunie 2018 de către Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, conform art. 42 alin.(5), 327 alin.(2) lit. b1), c), și art. 328 alin.(3) lit. c) CP a fost emis mandat judecătoresc privind aplicarea măsurii preventive sub formă de arest pe un termen de 30 zile, pe numele lui Marin Tofan, în cauza penală cu nr. 2018978206. La data de 24 iulie 2018, de către Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, conform art. 42 alin.(5), 327 alin.(2) lit. b1), c), și art. 328 alin.(3) lit. c) CP a fost emis mandat judecătoresc privind înlocuirea măsurii preventive sub formă de arest cu arest la domiciliu pe numele lui Marin Tofan, în cauza penală cu nr. 2018978206. La data de 24 iulie 2018, de către Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, conform art. 42 alin.(5), 327 alin.(2) lit. b1), c), și art. 328 alin.(3) lit. c) CP a fost admis demersul privind înlocuire măsurii preventive sub formă de arest cu arest la domiciliu pe numele lui Marin Tofan, în cauza penală cu nr. 2018978206, fiind emisă încheierea cu nr. 12-ij-17-44664-03072018(17-71/18).

A susținut, că la data de 28 iunie 2018, de către procurorul Procuraturii Anticorupție, Ruslan Botnaru, conform art. 42 alin.(5), 27, 190 alin.(2) lit. b), d) Cod Penal și art. 42 alin(5), 328 alin.(1) CP al RM a fost emisă ordonată de punere sub învinuire a lui Marin Tofan, în cauza penală cu nr. 2018978206. La data de 04.07.2024, reclamantul a semnat recipisa prin care a primit rechizitoriul cauzei penale cu nr. 2018978206, care împreună cu cauza penală a fost expediată după competență în judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani.

Ulterior, conform informației de pe portalul instanțelor de judecată, au fost numite spre examinare 78 de ședințe de judecată, care până la momentul depunerii acțiunii civile o decizie finală asupra cauzei penale date nu a fost emisă, cauza penală fiind la etapa de examinare preliminară. În cadrul ședințelor de judecată, reclamantul a înaintat mai multe cereri privind încetarea procesului penal și a tuturor abuzurilor comise în falsificarea cauzei penale menționate mai sus, în legătură cu faptul că, există o decizie și un raport a Procuraturii Generale prin care Marin Tofan nu-i pot fi încredințate infracțiunile descrise, mai mult, reclamantul nefiind o autoritate publică, nefiind desemnat cu împuterniciri de către stat de a emite și semna careva acte în procedurile de executare, nefiind nici subiect al infracțiunilor incriminate, toate concluziile date au fost inserate în raportul întocmit de Procurorul pentru misiuni speciale a Procuraturii Generale-Viorel Radețchi, cu acesta a făcut cunoștință la Procuratura Generală, Procuror Igor Serbinov. Astfel, la data de 29 iulie 2024, prin intermediul cancelarie Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, reclamantul a înregistrat repetat cererea privind încetarea procesului penal în ședința preliminară, prin care a fost argumentată cerința în sensul enunțat, iar în susținerea argumentelor invocate au fost anexate mai multe înscrisuri.

A relevat reclamantul, că deși a fost obligat organul de urmărire penală prin încheiere protocolară să prezinte instanței Decizia (hotărârea) cu nr. 36-10/20-180 din 12.03.2020 emisă de Procuror pentru misiuni speciale a Procuraturii Generale - Viorel Radețchi, prin

care a indicat că conform raportului asupra cazului de învinuire a lui Marin Tofan în comiterea infracțiunilor descrise, s-a propus conducerea Procuraturii Generale, pentru a fi discutat în cadrul grupului de control constituit prin dispoziția Procurorului General nr. 16 din 14.02.2020, ultimul nu s-a conformat, iar prin decizia emisă cauza penală urma a fi încetată în corespundere cu prevederile normelor Codului de Procedură Penală, iar reclamantul reabilitat.

A consemnat, că pe parcursul urmăririi penale, Marin Tofan a fost nevoit să atace mai multe acțiuni emise în privința sa, fiind înaintate atât cereri cât și demersuri, însă acestea sunt în așteptare o perioadă mai mare de 6 ani de zile, fiind tergiversată cauza peste termenul prevăzut de legislație, sau în la momentul depunerii acțiunii civile, cauza penală se află la etapa de examinare în ședință preliminară, care potrivit procedurii urmează a fi cercetate probele acuzării iar apoi probele apărării, ceea cu nu ține de voința reclamantului în urgentarea examinării acestui caz. Astfel, ca urmare a unui proces care a durează o perioadă îndelungată de timp, prin Decizia (hotărârea) cu nr. 36-10/20-180 din 12 martie 2020 emisă de Procuror pentru misiuni speciale a Procuraturii Generale-Viorel Radețchi, prin raportul ultimului, au fost constatate elemente care nu constituie infracțiunea incriminată pe numele reclamantului, or prin concluziile adoptate în urma examinării cauzei penale, în privința lui Marin Tofan există o decizie, prin care sunt dezbătute toate învinuirile aduse de către organele de urmărire penală.

Concluzionând cu cele descrise supra, Marin Tofan a avut calitate de bănuit 72 ore, de învinuit 30 zile, și de inculpat 6 ani 2 luni, fiind reținut și arestat 30 zile, ceea ce presupune o încălcare gravă a drepturilor omului, fiindu-i aduse enorme prejudicii materiale și morale (a se vedea cauza Domnica Manole), fiind tergiversată cauza nejustificat contrar prevederilor art. 20 Cod de Procedură Penală.

Reclamantul menționează că, în rezultat al acestui proces a fost cauzat prejudiciu sănătății, reputație, imaginii, în privința sa, fiind intimidat prin depunerea unor declarații de către ofițerul de urmărire penală în veceul Procuraturii Anticorupție, ulterior izolat de societate, prin rețineri și arestări, astfel, fiind suspus unui tratament inuman și degradant, fiind torturat psihologic asupra evenimentelor descrise etc.

Din cele descrise, reclamantul Tofan Marin ajunge la concluzia că acestea sunt niște consecințe grave urmare a acțiunilor statului la faza de urmărire penală și a examinării cauzei penale în instanțele de judecată, prin recunoașterea ilegală a reclamantului în calitate de bănuit, învinuit, inculpat, asupra crimelor grave prin care a fost învinuit. În asemenea situații CEDO s-a pronunțat că statul are obligația să apere drepturile, libertățile și interesele cetățenilor, iar în cazul în care acestea vor fi încălcate persoanele ce se fac vinovate de aceste acțiuni vor suporta răspunderea și cheltuielile aferente asupra acțiunilor ilegale întreprinse. Reclamantul susține că judecarea cauzei s-a derulat cu mai multe omisiuni și încălcări procedurale din partea instanțelor de judecată, inclusiv multiplele amânări ale ședințelor de judecată la intervale mari de timp, pe motive formale, acțiuni care în ansamblu au dus la întârzieri nejustificative de judecare a cauzei.

Cauza penală a fost examinată de mai mulți judecători, fapt pe care la fel nu poate fi imputat reclamantului. Or, din analiza acestor situații se desprinde importanța procesului pentru cel interesat, miza litigiului pentru reclamant trebuie să fie luată în considerare în aprecierea caracterului rezonabil al duratei procedurii. În general, importanța procesului pentru reclamant în procedurile penale sau contravenționale practic nu se pune în discuție,

din momentul în care reclamantul prin definiție riscă o pedeapsă penală sau contravențională, respectiv importanta soluționării prompte a chestiunii pentru el este prezumată. Cu toate acestea, urmează a fi reținut faptul că, miza procesului penal pentru reclamant este una stringentă, având în vedere că acesta este învinuit de săvârșirea unor fapte grave care aduce atingere imaginii, reputației, demnității, etc. în acest sens, nefinalizarea procesului penal în privința reclamantului în termen nerezonabil, atestă existența unei situații dificile în care s-a aflat, se află reclamantul.

Prin urmare, la examinarea cauzei instanța de judecată urmează să observe că, în speță, reclamantului nu i se poate pretinde nici o întârziere a procedurii, or în toată perioada descrisă mai sus, reclamantul a participat la toate ședințele de judecată, nefiind solicitate amânări în tergiversarea cauzei, din potrivă, amânările au avut loc în anumite circumstanțe ce nu țin de voința reclamantului, dar din motive prin care autoritățile statului au tergiversat, invocând diferite motive de fi amânate ședințele de judecată, care au amânat ședințele perioade îndelungate, care în consecință au dus la tergiversarea nejustificată a cauzei.

Totodată, reclamantul a descris în mod clar întinderea mizei în cauză pentru el, sau ultimul era cointerestat ca ședințele să aibă loc într-un termen cât mai restrâns pentru a nu suporta cheltuieli de timp, transport, etc. Având în vedere toate probele prezentate, durata de peste 6 ani de examinare a cauzei penale, reclamantul ajunge la concluzie că acestea în ansamblu constituie deficiențe pentru celeritatea procedurilor judiciare, or art. 6 CEDO pune accent și pe principiul mai general al unei bune administrări a justiției. Toate aceste chestiuni sunt imputabile statului, fapt care a contribuit decisiv la prelungirea duratei procedurii, iar cauza penală nu a fost judecată într-un termen rezonabil.

Respectiv, instanța de judecată urmează să constate că reclamantului i-a fost încălcat dreptul la examinarea cauzei penale de acuzare a sa în săvârșirea infracțiunilor incriminate. Quantumul satisfacțiilor echitabile în conformitate cu art. 2 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 87/2011, (2) repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești se face doar în măsura în care încălcarea a avut loc din cauze ce nu pot fi imputate exclusiv persoanei care a depus cererea de reparare a prejudiciului. Acest dosar are o importanță majoră pentru reclamant, s-au trăirile, stresul, frica, neîncrederea în sine, prin care a trecut și trece în continuare reclamantul nu au fost elucidate, la fel a fost știrbită imaginea, onoarea, reputația, demnitatea, de care se bucură reclamantul în urma acțiunilor ilegale a autorităților statului fiind supus la un tratament inuman și degradant, prin audierea în veceul Procuraturii Anticorupție de către autoritățile statului, fiind intimidat, stresat, torturat psihologic.

Solicită reclamantul Marin Tofan să fie constatat faptul încălcării dreptul reclamantului la judecare cauzei penale nr. 12-1-45175-05072018, în termen rezonabil, să fie încasat în beneficiul reclamantului Tofan Marin de la bugetul de stat, în contul reparării prejudiciului moral suma de 1000000 lei, prejudiciul material în suma de 100000 lei, cheltuielile pentru timpul de muncă pierdut în prezenta cauză în sumă de 10000 lei.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 decembrie 2024 a fost admisă parțial acțiunea depusă de Marin Tofan. S-a constatat încălcarea dreptului lui Tofan Marin, la judecare în termen rezonabil a cauzei penale de învinuirea lui Tofan Marin în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 42 alin. (5), art. 27, 190 alin.(2) lit. b), d), art. 42 alin. (5), art.

328 alin. (1) Cod penal. S-a încasat din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova în beneficiul lui Tofan Marin, suma de 10 000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei penale. În rest, cererea de chemare în judecată s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 19 decembrie 2024, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a depus apel, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 decembrie 2024, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii instanței de fond în partea pretențiilor admise, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii în această parte.

Iar, la 26 decembrie 2024, Marin Tofan a depus apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 18 decembrie 2024, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii instanței de fond în partea pretențiilor respinse, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii în această parte.

Argumentele părților:

În motivarea apelului apelantul **Marin Tofan** a indicat, că în motivarea hotărârii deși instanța a reținut miza pentru apelant la examinarea cauzei, concluzionând că este una evidentă în situația în care apelantul are calitate de inculpat, nu a reținut că prejudiciul acordat este net inferior suferințelor și cheltuielilor suportate, or din suma acordată raportînd la aproximativ 100 de ședințe nici cheltuielile suportate nu pot fi acoperite, ne mai vorbind de prejudiciile morale menționate în acțiune, cheltuieli suportate pentru timpul de muncă pierdut, cheltuieli pentru serviciile avocaților, de transport, nefiind apreciate înscrisurile prezentate în calitate de cheltuieli.

A opinat, că deși instanța a statuat durată excesiv de mare în examinarea cauzei penale, constatînd pe de o parte încălcarea dreptului la un proces echitabil garantat atît prin legislația națională, cît și prin normele internaționale, instanța nu a reținut pe lîngă încălcările admise și expirarea termenului de prescripție a infracțiunilor incriminate, or în cauza respectivă nu exista faptul infracțiunii, nefiind reflectat nici un prejudiciu care ar putea fi imputat la încadrarea juridică a cauzei, nefiind întrunită nici condiția prevăzută de art.126 Cod Penal referitor la proporții, care în mod substanțial solicitările în compensarea prejudiciilor solicitate urmau a fi mai mari decît cel acordat.

A consemnat, că mențiunile reflectate în hotărîrea contestată atrag atenția asupra constatărilor instanței, în care au fost evidențiate norma legală și anume art.2 alin.(1) (7) din Legea nr.87 din 21.04.2011, prin care este statuat că repararea prejudiciilor se face doar în măsura în care încălcarea a avut loc din cauze ce nu pot fi imputate exclusiv persoanei care a depus cererea de reparare a prejudiciilor, astfel aceste prejudicii se repară indiferent de vinovăția autorităților statului, acestea se repară de către stat, de la bugetul de stat, iar în urma acesteia statul are dreptul de regres față de persoana/ele, care se fac vinovate.

Tot în hotărîrea motivată instanța a reținut condițiile reparării prejudiciilor, fiind invocat că mărimea prejudiciilor cauzate prin încălcarea dreptului la judecare în termen rezonabil se stabilește de instanța de judecată în fiecare caz în parte, una din ele fiind și pretențiile

invocatele de reclamant, precum și importanța procesului pentru reclamant, sau în aceste circumstanțe, la acordarea prejudiciului în sumă de 10 000 lei, instanța nu a reținut că cuantumul sumei alocate nu acoperă cei 6 ani de probleme, stresuri, frici, interdicții, obligații de a te prezenta în ședințele de judecată, îngrădirea drepturilor de a aspira la unele funcții electivă, de a te deplasa în timp, nefiind restrâns de careva obligații o perioadă îndelungată de timp pentru ședințele de judecată. Or, aceste aspecte reflectă în mare parte și evidențiază atât miza procesului pentru apelant, cât și prejudiciile ce urmau a fi încasate în proporții mai mari decât cele estimate.

A indicat, că în hotărîrea motivată instanța nu a descris prin prisma cărui raționament a ajuns la concluzia de a acorda suma de 10 000 lei în raport cu încălcarea admisă, or simpla motivare a jurisprudenței CtEDO în cauza Amitialachioaie c. Moldovei nu reflectă suma acordată, ci doar o parte a satisfacției echitabile a suferințelor morale. Sau deși instanța a făcut trimitere la această cauză tot ultima se contrazice prin mențiunea formulată în continuare, în care se indică că suma acordată ar fi insuficientă în speță pentru a acoperi integral întinderea prejudiciilor invocate sau acestea nici pe aproape nu pot fi considerate excesive în raport cu acțiunile statului și suferințele apelantului.

În motivarea apelului **reprezentantul Ministerului Justiției** a menționat, că în speță nu există careva motive de tergiversare a examinării cauzei, or, însăși respectarea întocmai a procedurii din partea instanțelor de judecată naționale, cu asigurarea respectării drepturilor participanților la proces, nu poate fi privită drept „tergiversare a examinării cauzei”, motiv din care nu pot fi reținute argumentele reclamantului în acest sens.

În acest context a menționat, că luând în considerație specificul cauzei, comportamentul părților și de sarcine lunară a fiecărui judecător din cadrul instanțelor de judecată, autoritățile judecătorești au acționat cu bună-credință, cu o suficientă diligență, au întreprins toate măsurile necesare în vederea examinării și soluționării obiective și sub toate aspectele a cauzei penale.

A accentuat, că prevederile Legii nr.87 din 21.04.2011 nu acordă dreptul în mod automat la prejudiciu moral, în lipsa dovezilor că persoana a suferit un prejudiciu în urma încălcării dreptului garantat de lege. Instituirea unui remediu național prin adoptarea Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011, privește obligația instanțelor naționale de aplicare și interpretare a termenilor din prezenta lege prin prisma legislației naționale, a prevederilor Convenției europene pentru a părărea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (art. 1 alin. (2) din legea precită).

A susținut, că termenul rezonabil urmează a fi apreciat în colaborare și cu termenii prevăzuți de legislația procesuală, fiind stabiliți în vederea asigurării desfășurării procesului cu respectarea principiilor fundamentale ale dreptului procesual, principii care în ansamblul lor materializează dreptul părții la un proces echitabil. De menționat că examinarea cauzei în termen rezonabil este doar una din componentele dreptului la un proces echitabil și prin urmare, nu poate prevala asupra tuturor celorlalte. Or, la caz se impune menționarea deciziei Curții Supreme de Justiție nr.2ra-1358/16 din 13 iulie 2016, emisă la cauza a ÎI „Pritcan Gherasim” împotriva Ministerului Justiției, prin care instanța de judecată a respins o acțiunea asemănătoare prezentei, motivînd că: „toate amînările ale ședințelor de judecată ce au avut loc în speță în care se invocă tergiversarea examinării cauzei, au survenit anume urmare a

realizării drepturilor procesuale a părților, care au dus la amânarea examinării cauzei în repetate rânduri, motiv din care, întinderea examinării cauzei principale, nu poate fi pusă în seama instanței de judecată, or anume părțile având drepturile sale procedurale au pus instanța în situația amânării examinării cauzei și întru asigurarea unui proces echitabil. ”

Consideră, că instanța de drept comun a Judecătoriei Chișinău, sediul Centre a dat o apreciere greșită dovezilor administrate, aplicând eronat normele dreptului material și drept urmare a emis o hotărâre netemeinică și ilegală în partea admiterii parțiale a acțiunii.

Prin referință apelantul/reclamant Marin Tofan, a solicitat respingerea cererii de apel declarate de Ministerul Justiției și admiterea apelului declarant de Marin Tofan.

Termenul de declarare a apelului:

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

În acest context, având în vedere că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost pronunțat la 18 decembrie 2024, iar cererile de apel au fost depuse de reprezentantul Ministerului Justiției la 19 decembrie 2024 și respectiv, de Marin Tofan la 26 decembrie 2024, Colegiul judiciar constată că acestea au fost declarate în termen.

Poziția părților în ședința de apel:

În ședința instanței de apel reprezentantul apelantei/pârte Ministerul Justiției Daniel Pantea a susținut cererea de apel din motivele de fapt și de drept invocate și a solicitat admiterea acestuia în sensul formulat și respingerea apelului declarant de Marin Tofan.

Apelantul/reclamant Marin Tofan și reprezentantul intervenientului accesoriu Procuratura Generală a RM, fiind citați legal, nu s-au prezentat în ședința instanței de apel. Urmare a acestui fapt și în corespundere cu prevederile art. 379 alin. (1) Cod de procedură civilă, Colegiul a dispus examinarea cauzei în lipsa acestora.

Aprecierea instanței de apel:

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul consideră apelurile declarate drept neîntemeiate și care urmează a fi respinse, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 385 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe.

În temeiul art. 240 alin.(1) CPC, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii și admisibilitatea acțiunii.

În acord cu prevederile art. 239 CPC, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Din conținutul celor relatate Colegiul reține că, sarcina instanței de apel derivă reieșind din dispozițiile art. 373 alin.(1), (2), (5) CPC, în condițiile în care instanța de fond a soluționat fondul cauzei, cu expunerea argumentelor în vederea admiterii sau respingerii acțiunii în raport cu concluziile reținute de către aceasta.

Colegiul reține că instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reținându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze la însușirea motivelor instanței inferioare (Hirro Balani c. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, o motivație și o analiză clară sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești și un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce iau fost prezentate.

Instanța de apel menționează că, art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligației instanțelor de judecată de a-și argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanțelor pricinii. Îndatorirea de a motiva coerent și unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicții între motivare și dispozitiv, constituie o garanție pentru justițiabili, în fața eventualului arbitrar judiciar, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

Potrivit art. 117 alin. (1), (2) CPC, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicațiile părților și ale altor persoane interesate în soluționarea cauzei, din depozițiile martorilor, din înregistrări audio-video, din concluziile experților.

În acord cu art.118 alin.(1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În corespundere cu art.121 CPC, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

În conformitate cu art.130 alin.(1)-(4) CPC, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei. Ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

Așadar, din materialele cauzei urmează că, potrivit ordonanței privind reținerea persoanei bănuite din 14 iunie 2018 a fost dispusă reținerea, pe un termen de 72 ore, a cet. Marin Tofan. Conform procesului-verbal de reținere din 14 iunie 2018, Marin Tofan a fost reținut la 14 iunie 2018, ora 15:40. La data de 15 iunie 2018 a fost emisă ordonanța de

punere sub învinuire, prin care cet. Tofan Marin, în cadrul cauzei penale nr. 2018978206, i-a fost încriminat comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42, alin. (5), 327 alin. (2) lit. b1), c) Cod penal și art. 42, alin. (5), 328 alin. (3) lit. d) Cod penal.

La 15 iunie 2018 a fost admis demersul procurorului, Procuraturii Anticorupție – Ruslan Botnaru, privind aplicarea măsurii preventive sub formă de arest preventiv învinuitului Marin Tofan, cu aplicarea măsurii preventive sub forma arestului preventive pe un termen de 30 de zile, cu calcularea termenului de la 14 iunie 2018, ora 15:40, până la data de 14 iulie 2018, ora 15:40, cu deținerea preventive al Centrului Național Anticorupție.

La 28 iunie 2018 a fost emisă ordonanța de punere sub învinuire prin care cet. Tofan Marin, în cadrul cauzei penale nr. 2018978206, fiindu-i încriminat comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42, alin. (5), 27, 190 alin. (2) lit. b), d) Cod penal și art. 42 alin. (5), 328 alin. (1) Cod penal.

La 04 iulie 2018 în privința învinuitului Tofan Marin a fost înlocuită măsura preventive sub forma de arest preventiv cu măsura preventive arest la domiciliu pe un termen de 30 de zile, fiindu-i stabilite restricțiile prevăzute de art. 188 Cod de procedură penală.

Prin urmare, termenul total de examinare a cauzei penale de învinuire a lui Tofan Marin, constituie perioada 05 iulie 2018 – 11 septembrie 2024, până la înaintarea acțiunii în instanța de judecată, nefiind pronunțată o hotărâre irevocabilă în cauza penală.

Invocând încălcarea dreptului la judecare în termen rezonabil, făcând uz de remediu intern reglementat de Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, prin acțiunea formulată împotriva Ministerului Justiției, Tofan Marin a solicitat să fie constatat faptul încălcării dreptului reclamantului la judecare cauzei penale nr. 12-1-45175-05072018, în termen rezonabil, să fie încasat în beneficiul reclamantului Tofan Marin de la bugetul de stat, în contul reparării prejudiciului moral suma de 1 000 000 lei, în contul reparării prejudiciului material suma de 100 000 lei, și a cheltuielile pentru timpul de muncă pierdut în prezenta cauză în sumă de 10 000 lei.

Prima instanță, fiind investită cu examinarea cauzei, a ajuns la concluzia temeiniciei parțiale a acțiunii și a constatat încălcarea dreptului lui Tofan Marin, la judecare în termen rezonabil a cauzei penale de învinuirea lui Tofan Marin în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 42 alin. (5), art. 27, 190 alin.(2) lit. b), d), art. 42 alin. (5), art. 328 alin. (1) Cod penal, cu încasarea din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova în beneficiul lui Tofan Marin, suma de 10 000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin încălcarea dreptului la judecare în termen rezonabil a cauzei penale. În rest, cererea de chemare în judecată s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate prin prisma argumentelor invocate în apel și, raportându-le la suportul probatoriu, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru constată că, prima instanța a determinat corect raportul juridic dedus judecății, a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei și a dat o apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele a probelor prezentate hotărârea fiind întemeiată

În susținerea acestei poziții, instanța de apel reține, că în conformitate cu art. 2 alin. (1)-(2) Legii privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecare în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești nr. 87/21.04.2011 ,orice persoană fizică sau juridică ce consideră că i-a fost încălcat dreptul la judecare în termen rezonabil a cauzei sau dreptul la executarea în

termen rezonabil a hotărârii judecătorești poate adresa în instanță de judecată o cerere de chemare în judecată privind constatarea unei astfel de încălcări și repararea prejudiciului cauzat prin această încălcare, în condițiile stabilite de prezenta lege și de legislația procesuală civilă. Repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești se face doar în măsura în care încălcarea a avut loc din cauze ce nu pot fi imputate exclusiv persoanei care a depus cererea de reparare a prejudiciului (denumită în continuare reclamant)”.

Potrivit art. 2 alin. (4)-(6) Legii menționate, „prejudiciul cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești se repară indiferent de vinovăția instanței de judecată, a organului de urmărire penală, a organului responsabil de executarea hotărârilor judecătorești sau a instituției de stat debitoare. Prejudiciul cauzat de o autoritate publică sau de o autoritate căreia statul ia delegat atribuții de autoritate publică prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești se repară de către stat. Reparația prejudiciului se face de la bugetul de stat. Mărimea reparației prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești se stabilește de instanța de judecată în fiecare caz în parte, în funcție de circumstanțele cauzei în cadrul căreia a fost comisă încălcarea, precum și de pretențiile invocate de reclamant, de complexitatea cauzei, de comportamentul reclamantului, de conduita organului de urmărire penală, a instanței de judecată și a autorităților relevante, de durata încălcării și de importanța procesului pentru reclamant”.

În conformitate cu prevederile art. 4 Legii nr. 87, sarcina probațiunii lipsei de încălcare a dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și a lipsei suportării unui prejudiciu moral îi revine Ministerului Justiției, iar sarcina de a dovedi suportarea prejudiciului material cauzat prin această încălcare și suportarea costurilor și cheltuielilor de judecată îi revine reclamantului.

Instanța de apel menționează că scopul Legii nr. 87/21.04.2011 constituie crearea în Republica Moldova a unui remediu intern eficient de apărare a dreptului la judecarea în termen rezonabil și a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești. Este unul din principalele mecanisme interne prin care se tinde la respectarea termenului optim și previzibil de soluționare al procesului.

Potrivit art. 1 alin. (2) din Legea enunțată, aplicarea și interpretarea termenelor din această lege se face prin prisma legislației naționale, a prevederilor Convenției Europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Așa dar, instanța de apel reține că, solicitând respectarea unui „termen rezonabil”, Convenția subliniază importanța ca justiția să nu fie făcută cu întârzieri care ar putea pune în pericol eficacitatea și credibilitatea sa (H. împotriva Franței, pct. 58; Katte Klitsche de la Grange împotriva Italiei, pct. 61). Art. 6 § 1 obligă statele contractante să-și organizeze sistemele juridice astfel încât să le permită să îndeplinească cerințele acestei dispoziții. Obligație în sarcina statelor membre: au responsabilitatea să își organizeze propriul sistem judiciar astfel încât instanțele acestora să poată garanta oricui dreptul de a obține o hotărâre definitivă privind contestațiile referitoare la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil într-

un termen rezonabil [Comingersoll S.A. împotriva Portugaliei (MC), pct. 24; Parohia Greco-Catolică Lupeni și alții împotriva României (MC), pct. 142]. O apreciere în concreto: caracterul rezonabil al duratei unei proceduri în temeiul art. 6 § 1 trebuie apreciat în fiecare caz în funcție de circumstanțele cauzei [Frydlender împotriva Franței (MC), pct. 43], care pot impune o evaluare globală [Obermeier împotriva Austriei, pct. 72; Comingersoll S.A. împotriva Portugaliei (MC), pct. 23]. 115. Caracterul rezonabil al duratei procedurii se apreciază cu ajutorul criteriilor consacrate de jurisprudența Curții, care sunt următoarele: complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului, cel al autorităților competente și miza litigiului pentru partea interesată [Comingersoll S.A. împotriva Portugaliei (MC); Frydlender împotriva Franței (MC), pct. 43; Sürmeli împotriva Germaniei (MC), pct. 128; Parohis Greco-Catolică Lupeni și alții împotriva României (MC), pct. 143].

Conform jurisprudenței CtEDO privind aplicarea art. 6 în partea respectării garanției procesuale de examinare a cauzei penale în termen rezonabil cu referire la începutul curgerii termenului, perioada care trebuie luată în considerare începe din ziua în care persoana este pusă sub acuzare (Neumeister împotriva Austriei, pct. 18).

Rezultă că termenul rezonabil trebuie să înceapă să curgă de la o dată anterioară sesizării instanței de judecată (Deweert împotriva Belgiei, pct. 42), ca de exemplu momentul arestării (Wemhoff împotriva Germaniei, pct. 19), punerea în mișcare a acțiunii penale (Neumeister împotriva Austriei, pct. 18) și cel al deschiderii anchetei preliminare (Ringeisen împotriva Austriei, pct. 110).

„Acuzarea” în sensul art. 6 § 1 se poate defini ca „notificarea oficială, din partea autorității competente, a suspiciunii de a fi săvârșit o infracțiune” (Deweert împotriva Belgiei, pct. 46), idee care corespunde, de asemenea, noțiunii de „urmări importante asupra situației” suspectului [Deweert împotriva Belgiei, pct. 46, Neumeister împotriva Austriei, pct. 13; Eckle împotriva Germaniei, pct. 73; McFarlane împotriva Irlandei (MC), pct. 143].

Articolul 6 Cod de procedură penală definește noțiunea de cauză penală ca fiind „proces penal desfășurat de organul de urmărire penală și de instanța judecătorească într-un caz concret referitor la una sau mai multe infracțiuni săvârșite sau presupus săvârșite”.

Potrivit art. 20 alin. (1), (2), (4) Cod de procedură penală „Urmărirea penală și judecarea cauzelor penale se face în termene rezonabile. (2) Criteriile de apreciere a termenului rezonabil de soluționare a cauzei penale sînt: 1) complexitatea cazului; 2) comportamentul participanților la proces; 3) conduita organului de urmărire penală și a instanței de judecată; 31) importanța procesului pentru cel interesat; 4) vîrsta de pînă la 18 ani a victimei. (4) Respectarea termenului rezonabil la urmărirea penală se asigură de către procuror, iar la judecarea cazului – de către instanța respective”.

Art. 63 alin. (1) Cod de procedură penală definește noțiunea de bănuît ca „persoana fizică sau juridică față de care există anumite probe că a săvârșit o infracțiune pînă la punerea ei sub învinuire. Persoana poate fi recunoscută în calitate de bănuît prin unul din următoarele acte procedurale, după caz: 1) procesul-verbal de reținere; 2) ordonanța sau încheierea de aplicare a unei măsuri preventive neprivative de libertate; 3) ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuît.”

Potrivit art. 274 alin. (1) Cod de procedură penală „organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut în art. 262 și 273 dispune în termen de 45 de zile, prin ordonanță, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă cel puțin o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune și

nu există vreuna din circumstanțele care exclud urmărirea penală, informînd despre aceasta persoana care a înaintat sesizarea sau organul respective”

Așadar, avînd în vedere prevederile legale menționate, în raport cu circumstanțele cauzei, Colegiul reține că termenul în materia procedurilor penale începe să curgă din ziua înaintării acuzației penale, iar data expirării acestuia survine odată cu pronunțarea unei hotărâri definitive prin care s-a soluționat fondul acuzației. În acest interval se includ toate procedurile derulate, inclusiv cele extraordinare și căile de atac exercitate de acuzare sau apărare, indiferent de forma lor (apel, recurs, revizuire, anulare etc.). Prin urmare, Colegiul conchide că în durata procedurilor penale se includ atât faza de urmărire penală, cât și cea judecătorească, începînd din momentul în care acuzatul a fost oficial implicat în proces, indiferent de statutul procesual atribuit, dacă notificarea oficială a avut consecințe asupra situației sale.

La caz Colegiul reține, că până la data adresării în instanță cu prezenta acțiune – 11 septembrie 2024, Marin Tofan nu a obținut o hotărâre definitivă în cauza penală nr.2018978206, respectiv, Colegiul civil conchide că, în măsura în care lui Marin Tofan nu i se poate reproșa utilizarea tuturor căilor de atac interne pe care le oferă dreptul intern, mai mult comportamentul părții nu scutește instanțele de asigurarea derulării procedurilor într-un termen rezonabil, prima instanță corect a constatat că statul nu a întreprins toate măsurile corespunzătoare în vederea finalizării procedurii judiciare, ceea ce constituie încălcarea dreptului reclamantului Marin Tofan la judecarea cauzei în termen rezonabil.

Conform art. 2036 alin. (1) și (2) Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial.

Potrivit art. 2036 Cod civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luînd în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularit.

Conform art. 5 alin. (1) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, în urma constatării faptului că a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, instanța de judecată decide asupra acordării unei satisfacții echitabile de la bugetul de stat în contul reparării prejudiciului moral, material, precum și a costurilor și a cheltuielilor de judecată.

Astfel, Colegiul civil relevă că unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că indemnizația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire.

În temeiul jurisprudenței CEDO, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit.

Cuantumul despăgubirilor trebuie astfel stabilit, încât acestea să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificative pentru victimele daunelor.

Așadar, cu referire la solicitarea reclamantului/apelantului Marin Tofan privind încasarea prejudiciului moral în cuantum de 1 000 000 lei, Colegiul reține că prin durata excesivă de examinare a cauzei ca rezultat al tolerării de către instanță a comportamentului nejustificat al participanților la proces, care nu se prezentau în ședințele de judecată, precum și prin faptul că o serie de ședințe judiciare nu au avut loc, i-au cauzat acestuia un prejudiciu moral cert, manifestat prin frustrare, indignare, neliniște și stres continuu, fiind lipsit de securitatea juridică și de certitudinea unei soluții într-un termen rezonabil. Aceste efecte negative, inerente unei proceduri prelungite în mod excesiv, urmează a fi compensate cu titlu de prejudiciu moral.

Totuși, la stabilirea cuantumului despăgubirii, Colegiul ține cont de durata efectivă a încălcării, de intensitatea consecințelor resimțite de reclamant, precum și de criteriile de proporționalitate consacrate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, conform cărora despăgubirile trebuie să fie echitabile, dar și rezonabile în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

Prin urmare, Colegiul apreciază că suma de 10 000 lei, stabilită de instanța de fond reprezintă o compensație justă, suficientă și rezonabilă pentru repararea prejudiciului moral suferit de reclamant, urmând ca restul pretențiilor să fie respinse ca neîntemeiate.

Cu referire la pretențiile reclamantului Marin Tofan privind încasarea prejudiciului material în sumă de 100 000 lei și a cheltuielilor pentru timpul de muncă pierdut în prezenta cauză în sumă de 10 000 lei din contul bugetului de stat, Colegiul civil menționează că prima instanță corect a reținut că reclamantul Tofan Marin nu a dovedit suportarea prejudiciului material și cheltuielilor de judecată, or, conform art. 4 alin. (1) al Legii nr. 87, sarcina de a dovedi suportarea prejudiciului material cauzat prin această încălcare și suportarea costurilor și cheltuielilor de judecată îi revine reclamantului, lucru ce în speța data nu s-a realizat.

Colegiul respinge argumentele reclamantului/apelant Marin Tofan privind insuficiența și disproportionalitatea prejudiciului moral încasat de instanța de fond, or, cuantumul despăgubirilor trebuie stabilit astfel, încât acesta să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificative pentru victimele daunelor. Daunele morale sunt menite să furnizeze o compensație financiară pentru un prejudiciu moral cauzat, care nu trebuie apreciat ca o îmbogățire fără justă cauză.

Instanța de apel respinge afirmațiile apelantului Ministerul Justiției cu privire la faptul că instanța de fond neîntemeiat a dispus încasarea din contul bugetului de stat a acestui prejudiciu, or, la caz s-a stabilit cu certitudine întrunirea condițiilor de reparare a prejudiciului prin prisma Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011, iar simpla constatare a încălcării dreptului nu va răspunde criteriului echității.

Față de cele ce preced și, având în vedere că argumentele invocate de către apelanți nu pot constitui temei de admitere a cererilor de apel declarate, Colegiul civil reiterează concluzia de a le respinge și a menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 decembrie 2024.

În conformitate cu art. 385 alin.(1) lit. a), art. art. 389-390, CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se resping cererile de apel declarate de Ministerul Justiției și Marin Tofan.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 decembrie 2024, emisă în cadrul cauzei civile inițiată la cererea de chemare în judecată înaintată de Marin Tofan către Ministerul Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării dreptului la examinarea în termen rezonabil a cauzei penale, repararea prejudiciului material și moral.

Decizia este definitivă din momentul pronunțării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Arhip

Judecătorii

Diana Corlăteanu

Nicolae Ghedrovici